עשין מג טוש"ע א"ח סימן

טוש"ע א"ח סימן

וסמג שם

תרלא סעיף ח: מרלא סעיף ח: צח ג מיי' וסמג

מו:

הגהות הב"ח (**ה)** רש"י ד"ה והא אפשר (ה) השיי ליים והם מפטר הד"א עם ד"ה ומשני וכו' דקתני הכא בנכנס ויולם: (ב) תום' פרוך כעומד וכו׳ המשוך מדופנו של מנוי פחות מד' אמות נידון משום לחי ואין לריך לחי אחר להתירו ארבע אמות נידון משום מבוי וצריך לחי אחר להתירו: (ג) בא"ד ומאן דאקר משום דאימור

(ה) והה אפשר ללמלם. קס"ד דהחי דקמתרן בנכנס ויולה הכי מתרץ א) ז"ל להחי גירסי כל כמותו בנכנס ויולא הוא סתמא הוא בנכנס ויולא דאין דרך ללמלם ולכוין כמותן ממש לא פחות ולא יותר ופרכינן והא אם יתן יודע מי שנאן אמר אליצא דרבי יוחנן לא סתם לן תנא כר"י הגלילי דעתו לכך אפשר לנמנס וקתני מתניתין כמותן כשרה והוה ליה

> במעדיף. מתניתין לא אכשר במלמלם אלא במעדיף ריוח שבינתים על רחב השפודין וכמותן דקתני בנכנס ויולא: רבא אמר. אפילו במלמלם ואם היו נחונין השפודין שתי נותנן לקנים של סכך ערב דע"כ אם אינו נותן ראשי הקנים על שפודין הרי הן נופלין לארץ והלכך הוה ליה כשר מרובה על הפסול ומבטלן: בבלאי כלים. לקמן [טו.] מפרש במטלניות שאין בהן שלש על

שלש דאף על גב דהשתא לא מקבלי טומאה כיון דמכלי אתו גזור בה רבנן. ארוכות נמי השתא לא מקבלי טומאה דלא חזו למידי אלא מכלי קאתו: בארוכה ושתי כרעים עמה. ולקמן [שם] מפרש למאי חזו: קלרה. אותם אשר ברוחב המטה ללד מראשותיה ומרגלותיה:

ממה

פרוך כעומד: ומשני אמר רבי אמי

והא אפשר לצמצם א"ר אמי יבמעדיף רבא אמר אפילו תימא בשאין מעדיף באם היו נתונים שתי נותנן ערב ערב נותנן שתי: או בארוכות המטה: לימא מסייע ליה לר' אמי בר מביומי דאמר רבי אמי בר מביומי יסככה בבלאי כלים פסולה כדאמר ר' חגן אמר רבי בארוכה ושתי כרעים בקצרה ושתי כרעים ה"נ בארוכה ושתי כרעים בקצרה ושתי כרעי היכא איתמר דר' חנן אמר רבי אהא דתנן

> אומר אפילו במבוי ח' לא לריך לחי ממה נפשך אי עומד נפיש ניתר בעומד מרובה על הפרוץ אי פרוץ נפיש נדון משום לחי כלומר א"כ אין בלחי ד' אמות מאי אמרת שוו תרווייהו הוה ליה ספק דדבריהם וכל ספק דבריהם להקל משמע דאי אפשר לברר הדבר וי"ל לעולם

> גבי כפרו שניהם כאחת פריך והא אי אפשר ללמלם ומשני רבי יוסי הגלילי היא ורבי יוחנן משני אפילו חימא רבנן משמע דאין הלכה כרבי יוסי הגלילי וכן פרק ד' אחין (יבמות דף כת.) גבי אחיות איני

לכך נראה דבידי שמים אין הלכה כמותו והני הוו כבידי שמים אבל בידי אדם הלכה כמותו כדמוכח הך דשמעתין ובפרק שני דחולין (דף כח.) ויש תימה הא דאמרי׳ פ״ק דעירובין (דף ה:) לחי המשוך מדופני של מבוי (כ) לתוך המבוי פחות מארבע אמות אין לריך לחי אחר להתירו ארבע אמות לריך לחי אחר להתירו וקאמר רב הונא בריה דרב יהושע לא אמרו אלא במבוי שמונה אבל במבוי שבעה ניתר בעומד מרובה על הפרוץ רב אשי

אפשר למדוד ולברר אלא לא הטריחוהו חכמים למדוד שם מספק כיון דבין עומד נפיש בין פרוך נפיש ליכא חשש איסור אלא אם כן הן שוין ומילתא דלא שכיחא היא מכל מקום אם היתה איסורא דאורייתא היה אסור כיון דאפשר למדוד ומזה אין להקשות על רב אשי כי שוו כי הדדי לישתרו דקיימא לן פרוץ כעומד מותר דהתם קאי על רב הונא בריה דרב יהושע דסבירא ליה פרוץ כעומד אסור ויש לפרש דהני אמוראי דפרוץ כעומד ומחצה על מחצה כרוב מצי סברי כרבנן דאי אפשר לנמנס אפילו בידי אדם ומאן דשרי כשדומה לנו שהפרוץ כעומד משום דאימא עומד מרובה ואח"ל שהן שוין רחמנא אמר לא מפרוץ רובא ומאן דאסר משום (ג) דאמר פרוץ מרובה ואת"ל שהן שוין רחמנא אמר גדור רובא וכן לענין מחלה על מחלה דשחיטה והשתח ניחא טפי ההיא דספק דבריהם להקל כיון דאי אפשר למדוד ומיהו קשה דמשמע דספיקא דאורייתא היה אסור משום חששא בעלמא שמא הן שוין אף על גב דאי עומד נפיש מותר ואי פרוץ נפיש מותר ואם כן היכי דייק נמי פרק שני דבכורות (דף יו: ושם) מההיא דנמצא הרוג מכוון בין שתי עיירות דבידי אדם אפשר ללמלם התם נמי אף על גב דאי אפשר ללמלם ולכוון מודו רבנן דמביאין שתי עגלות משום חשש דאורייתא משום דשמא הן שוין ועוד למאן דאסר פרוך כעומד לא אסר אלא מטעם דאמר ליה רחמנא למשה גדור רובא ולא מטעם דשמא הפרוך מרובה ואם כן בההיא דלחי אפילו הוי ספיקא דאורייתא תשתרי כיון דבין פרוך בין עומד נפיש מותר ומהאי דפריך בשמעתין והא אפשר ללמלם אין לדקדק שום דבר דרבינו חנואל גרים והא אי אפשר ללמלם וכן ר״ת ולגירסתם נמי אין ראיה שיהא הלכה כן דלא הוי כמו אי אפשר לנמנם דעלמא אלא כלומר אי אפשר בשום ענין שלא יהא אויר משהו בין הסכך לשפוד כשממלא בהכשר אותו מלא נכנס ויוצא דאינו דוחק כל כך הכשר לקרבו אצל הפסול שלא יהא אויר משהו בין הכשר לפסול ונמצא שאין הכשר מרובה על האויר ועל הפסול ומשני במעדיף כלומר עד שבא מן הכשר על השפודים שמכאן ומכאן שנחכסה כל האויר ורבא משני דאפילו חימא אינן מעדיפים אם היו נחונים שתי נחנן ערב אי אפשר שלא יתכסה כל האויר שהכשר נסמך בפסול אי נמי דווקא שתי וערב מהני לרבא אבל בענין אחר לא דגזרינן שמא לא יעדיף אבל שתי וערב אי אפשר בלא העדפה שלא יפול הכשר ולפי זה לא גרסינן כמו שכחוב ברוב הספרים אמר רבא אפילו תימא בשאינו מעדיף ובפרק קמא דעירובין (דף טו:) אינו בשום ספר ובההיא דסוף בכורות (דף ס:) דילאו שנים בעשירי וקראן עשירי משמע דסבר לה כרבי יוסי הגלילי דאמר אפילו בידי שמים אפשר לנמלם דאי כרבנן דאמרי אי אפשר לנמלם אומו שקדם הוי עשירי ואפילו שמק בו והוה ליה כאילו קרא לעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי שאין אחד עשר קדוש שלא נעקר שם עשירי ממנו וכן בההיא דסוף פרק שני דחולין (דף לה:) דתחת אמו פרט ליתום דאוקמינן בזה פירש למיתה וזה פירש לחיים וכן בפרק בהמה המקשה (חולין דף ע.) גבי הא דבעי רבא הלכו באברים אחר הרוב ויש לדחות ההיא דסוף בכורות דאפילו סבר אי אפשר ללמלם כיון דאין יכול להכיר איזה קדם משהו לחבירו ונתכוון לקרות שניהם עשירי ובבת אחת קראם לא דמי לקרא לעשירי עשירי ואחר כך לאחד עשר עשירי והא דקאמרינן התם אבל בבת אחת תרווייהו קדשי לא ממש בבת אחת בלמלום [אלא] כדפירשתי ומיהו קשיא דפרק מי שהוליאוהו (עירובין דף ג.) ופרק שני דקדושין (דף נא.) פריך מהך וילאו שנים בעשירי לרבה דאמר כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת

היאך הוא קדוש כיון דאי אפשר ללמלם אינו קדוש אלא מחמת דיבורו: להא אפשר לצמצם. קא סלקא דעתך דהא דקמתרן בנכנס ויולא הכי קמתרן כל כמותו בנכנס ויולא הוא דאין דרך ללמלם והא כו׳ וקתני מתני׳ כמותן לשרה והוה ליה פרוץ כעומד ומשני אמר ר׳ אמי במעדיף ומתני׳ לא אכשר במצומצמין כך פי׳ בקונט׳ וקשה דאין זו סוגיא דהש"ס שאינו אלא כמשיב דאינו חושש בקושיא שלו דלעולם איירי בנכנס ויולא וי"ל במעדיף שמרבה בפסל עד שמכסה השפודים ונמלא סכך כשר רבה על סכך פסול ומבטלו ובענין זה פי׳ בקונטרס בדרבא אם היו נחונין שתי נוחנן ערב ולהאי פירושא קא משמע לן רבא דבמעדיף לא מהני משום דוימנין דלאו אדעתיה לא ירבה בכשר אבל כשמשנה להניח כעין שתי וערב אי אפשר שלא ירבה ומיהו קשה להחי א פירושא דאין דומה שיתבטל סכך פסול בכשר אע"פ שהכשר רוב כיון דאין מעורבין זה בזה וניכר כל אחד בפני עלמו כמו שפי׳ בקונטרס דכשחבטן דלעיל (דף ט:) שעירבן ואינו ניכר הי ניהו פסול והי ניהו כשר וגירסת ר"ת עיקר דגרס והא אי אפשר ללמלס כדפרישית וניחא לפי גירסתו דלא קיימא השתא רבי אמי ורבא לשנויי כמאן דאמר פרוץ כעומד אסור דלכולהו קאמרינן הכא הך פירכא דאי אפשר לנמנס אבל לגירסת הקונטרס קיימי השתא לשנויי כמאן דאמר פרוץ כעומד אסור והיינו דלא כהלכתא דפרק

אחת אינו ומשמע דקשים ליה וכיון דבוה אחר זה אין אחרון קדוש בבת אחת לא יהא קדוש לא לוה ולא לוה כמו מקדש אשה ואחותה והיאך יכול להיות זה דדל קריאת שם דידה מהכא כיון דאי אפשר ליה לנמנם ממה נפשך עשירי מאיליו קדוש ויש לומר דמבתרא פריך

קמא דעירובין (דף מו:) פסקינן הלכה כמאן דאמר מותר: בארובה ושתי ברעים בקצרה ושתי ברעים. סוגיא דשמעתין כרבי נחמיה דרבנן לא מטמאי בארוכה ושמי כרעים דתנן במסכת כלים פרק י"ח (מ"ה) מטה שהיתה טמאה מדרס ניטלה קלרה ושתי כרעים טמאה ארוכה ושתי כרעים טהורה ורבי נחמיה מטמא ודוקא כשכל המטה קיימת וכולה של אדם אחד שסופו לחזור ולחברה אבל אם נאבד מקלתה או של שני בני אדם הואיל ואין סופן לחזור ולחברה טפי אפילו איכא ארוכה ושתי כרעים קלרה ושתי כרעים טהורה כדתגן במסכת כלים פרק י"ח (מ"ט) ובפרק שלשה שאכלו (ברכות דף כ:) מייתינן לה מטה שנגנבה חליה או שאבדה חליה חלקוה אחין או שותפין טהורה החזירוה מקבלת טומאה מכאן ולהבא והא דתנן התם כרע שהיתה טמאה מדרס וחברה למטה שלה טמאה פירשה היא טמאה מדרס והמטה מגע מדרס אלמא דכרע לחודיה טמא היינו לאחר שחברו למטה חוזר לטומאה ישנה אפילו במטה טהורה אבל כל זמן שלא חברו טהורה אע"פ שפירש ממטה טמאה: רבינו חננאל

ידחינו והא ואין איפשר לצמצם כלומר, אם תבא להכניס ביניהן ולהוציא סכד כשר כמותם. אי סכן כשו כמוזנם, אי אפשר שלא תדחק השפוד כמעט מהנה או מהנה, . שנמצא מצד אחד יתר ומצד האחר פחות. ושנינן . במעדיף בריוח יתר ממקום השפוד. שנביא שם סכד השפח, שנביא שם טכן כשר כמותו ולא יזוז ממקומו ולא ידחוק השפוד. ובא רבא בטעם השפוד. ובא רבא בטעם אחר ואמר לעולם אין שם ריוח אלא כמותם בנכנס ויוצא. מאי אמרת בנכנט דיוצא, מאי אמודנ חיישינן דילמא בעידנא דסכיך ביניהו דחיק ליה . לסכד פסול כדאמרינז. אם ליסכן פסול כו אמויבן, אם היה סכך פסול נתון שתי נותן הסכך כשר עליהן ערב, ולא נמצא מכניס ביניהם כלום ולא דוחק. וכך פירוש השמועה. או בארוכות המטה. ואוקימנא ישתי כרעים דכלי הוא, וכי הא דתנן